

Arrest

nr. 65 336 van 1 augustus 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 28 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 19 november 2010 opnieuw het Rijk binnen en dienden op 22 november 2010 een tweede asielaanvraag in. Op 17 mei 2011 werden voor verzoekers de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer S. S. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma en staatsburger van Servië. U werd geboren op 22 november 1969 in Zeleznik in de gemeente Belgrado. Uw zoon werd vijf à zes jaar geleden geslagen op school door Servische medeleerlingen. U bent de feiten nergens gaan aangeven en wou het zelf uitpraten met de ouders van de kinderen. U wou weten waarom uw zoon werd geslagen. Zij beschuldigden u er nadien van hen thuis te hebben aangevallen en dienden een klacht in. De rechtbank

heeft u schuldig bevonden maar de straf werd tot op heden niet uitgesproken. Twee jaar geleden veranderde u uw naam (T. S.) in (S. S.). U hebt de christenorthodoxe achternaam van uw vrouw, (Z. S.) (O.V. 6674204, CGVS 10/17676BZ), aangenomen. U bent veranderd van naam opdat de Serviërs u niet langer zouden beschouwen als een Albanees of Roma maar als één van hen. Op 1 of 2 mei 2010, een paar dagen voor de Roma feestdag, zijn er vijf gemaskerde en gewapende Serviërs uw huis binnengekomen. Ze hebben alles vernield en u werd geslagen door twee van hen. Uw vrouw en kinderen werden door de drie andere Serviërs meegenomen naar de zomerkeuken en ook uw vrouw werd daar geslagen. Ze zeiden dat er alleen maar Servische feesten gevierd mochten worden en dreigden uw kinderen te vermoorden indien u en uw gezin Servië niet snel zouden verlaten. Ze zijn ongeveer een halfuur gebleven. U werd bewusteloos geslagen en toen u bijkwam zaten uw vrouw en kinderen rondom u. Een dag later bent u samen met uw vrouw naar het ziekenhuis gegaan. U had blauwe plekken, verwondingen en zwellingen over heel uw lichaam. In het ziekenhuis werd de politie gewaarschuwd en u en uw vrouw werden ondervraagd over de feiten. De politie vroeg aan de dokter een medisch attest op te sturen als bewijs van de verwondingen die u en uw vrouw hadden opgelopen ten gevolge van de aanval. Dezelfde dag nog bent u naar het politiekantoor gegaan om te informeren naar het onderzoek dat liep tegen uw belagers. U meldde zich aan bij de politieagent aan het onthaal en gaf hem uw identiteitskaart af, alsook een kopie van het medisch attest dat u had gekregen in het ziekenhuis. Hij beledigde u echter. Hij dacht dat u een Albanees was en zei dat het niet goed was dat u een klacht wilde indienen tegen uw bureu. Hij vernederde u door te zeggen dat u er als 'Albanees' nog goed vanaf bent gekomen in vergelijking met wat er met andere Albanezen en Roma is gebeurd. Aangezien hij u beledigde en u bang was, bent u zonder uw identiteitskaart terug vertrokken. De volgende dag is uw vrouw teruggegaan naar het politiekantoor om uw identiteitskaart te vragen. De politieagent van dienst antwoordde aan uw vrouw dat ze dezelfde persoon moest terugvinden die uw identiteitskaart had afgenomen want in de lade lagen er geen documenten. Noch had hij weet van een onderzoek in verband met jullie zaak. Twee dagen na de feiten bent u met uw gezin bij uw broer in Sremcica (Belgrado) gaan wonen. Tot aan uw vertrek verbleef u afwisselend bij hem en bij uw zus in Kotez. U bent op 6 juni 2010 vertrokken van Belgrado naar Duitsland waar uw andere broer woont. U hebt daar gewacht op uw vrouw en kinderen die hun reisdocumenten in orde moesten maken. U wou aanvankelijk geen asiel vragen in Duitsland omdat u had gehoord dat asielzoekers daar onmiddellijk worden opgesloten en teruggestuurd. Uw vrouw en kinderen zijn in augustus toegekomen in Duitsland. Uw broer heeft u en uw gezin naar België gebracht waar u op 23 augustus 2010 een asielaanvraag indiende. Aangezien jullie geen opvang hadden en de nacht moesten doorbrengen in het station, hebt u uw broer opgebeld en gevraagd of hij jullie terug kon komen ophalen. U keerde met hem terug naar Duitsland, waar u op 9 september 2010 asiel vroeg. U werd er echter vastgehouden en vervolgens teruggestuurd naar België, waar uw eerste asielaanvraag ondertussen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 september 2010 werd afgesloten met een technische weigering omdat u zich niet op de voorziene datum aanbood om er uw asielmotieven uiteen te zetten en u naliet binnen de daartoe voorziene termijn een geldige reden mee te delen ter rechtvaardiging van uw afwezigheid. U bent op 19 november 2010 aangekomen in België en u diende er op 22 november 2010 een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u verklaarde dat u voor uw eerste asielaanvraag in België op 23 augustus 2010 bijna drie maanden in Duitsland bij uw broer verbleef zonder er asiel te hebben gevraagd (CGVS, p.13). U stelde dat u geen asielaanvraag wou indienen in Duitsland omdat u had gehoord dat asielzoekers daar onmiddellijk worden opgesloten en teruggestuurd (CGVS, p.13). U hebt gewacht op de komst van uw vrouw en kinderen waarna uw broer jullie naar België heeft gebracht (CGVS, p.13-14). U hebt een asielaanvraag ingediend in België maar aangezien er geen opvang was voor u en uw gezin besloot u onmiddellijk terug te keren naar Duitsland (CGVS, p. 12), waar u alsnog asiel vroeg (CGVS, p.12-13). Het feit dat u volgens uw verklaringen aanvankelijk geen asiel wou vragen in Duitsland kan echter geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn.

Wat betreft uw verklaringen dat uw zoon vijf of zes jaar geleden werd geslagen door Servische medeleerlingen op school (CGVS, p.5-6 en 18), dient opgemerkt te worden dat u het incident nergens bent gaan aangeven en dat u verkoos zelf met de ouders te gaan praten (CGVS, 18). Het gaat daarenboven over een eenmalig feit dat niet de aanleiding was tot uw vertrek en op zich niet gelijkgesteld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De ouders van de medeleerlingen van uw zoon zouden u er naar aanleiding van deze feiten evenwel valselyk van beschuldigd hebben hen thuis te hebben aangevallen. Vervolgens zou u ook ten onrechte door een Servische rechtbank schuldig zijn bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. Er waren nochtans voldoende getuigen die uw versie van de feiten hadden kunnen bevestigen, maar het probleem was dat de meeste getuigen Serviërs waren (CGVS, p.5-6). Hierbij dienen evenwel volgende bedenkingen te worden gemaakt. Vooreerst legde u tot op heden geen enkel begin van bewijs neer betreffende uw bewering als zou u door een rechtbank (ten onrechte) schuldig zijn bevonden aan voornoemde feiten, terwijl u nochtans uitdrukkelijk verklaarde over de nodige stavingstukken te beschikken en u deze door uw dochter zou laten opsturen (CGVS, p.5-6). Bovendien kan men zich ernstige bedenkingen maken bij uw verklaring als zou er tot op heden nog steeds geen straf uitgesproken zijn door de rechtbank terwijl u ondertussen reeds 5 à 6 jaar geleden schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten (CGVS, p.6). U weet dit aan het feit dat de tegenpartij niet aanwezig was in de rechtzaal en stelde dat in Servië de zaken helemaal anders gaan, hetgeen echter blote beweringen betreft die u tot op heden naliet te staven aan de hand van enig objectief element (CGVS, p.6). Tot slot dient ook vastgesteld te worden dat u verklaarde 2 jaar geleden van naam te zijn veranderd en u in het kader hiervan langs de politie moest passeren omdat deze moest nagaan of u nooit veroordeeld werd (CGVS, p.3). Hiermee geconfronteerd stelde u dat er in casu geen probleem was omdat u enkel schuldig werd bevonden door de rechtbank en er nog geen veroordeling was tot een gevangenisstraf of het betalen van een geldboete (CGVS, p.20), hetgeen echter opnieuw niet weet te overtuigen. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt u dan ook geenszins aannemelyk door een rechtbank schuldig te zijn bevonden aan de door u vermelde feiten, laat staan ten onrechte schuldig te zijn bevonden aan feiten die u valselyk ten laste werden gelegd.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met een aantal gewapende Serviërs die u begin mei 2010 thuis aanvielen en bedreigden, legde u evenmin enig begin van bewijs neer van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, noch van uw beweerde hospitalisatie als gevolg van deze feiten, terwijl u nochtans verklaarde dat u uw dochter zou vragen het attest bij u thuis in Lazarevac te gaan halen en het u op te sturen (CGVS, p.4). Bovendien dient gewezen te worden op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote aangaande jullie contacten met de politie naar aanleiding van deze feiten, die van aard zijn de algehele geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten te ondermijnen. U verklaarde dat u een dag na de feiten samen met uw vrouw naar het ziekenhuis ging (CGVS, p.16). Het ziekenhuis verwittigde de politie, die u ondervroeg en aan de behandelende arts vroeg een doktersattest op te sturen als bewijs (CGVS, p.4-5). Nadat u werd verzorgd en het ziekenhuis mocht verlaten, bent u naar het politiekantoor van Lazarevac gegaan waar u uw identiteitskaart en een kopie van uw medisch attest hebt afgegeven aan de politieagent die aan het onthaal zat. Omdat deze u beledigde, bent u echter weggegaan en hebt u uw identiteitskaart daar achtergelaten (CGVS, p.4-7). De volgende dag is uw vrouw teruggedaan naar het politiekantoor om uw identiteitskaart te vragen. De politieagent van dienst antwoordde echter dat ze de persoon moest terugvinden die uw identiteitskaart had afgenomen want in de lade lagen er geen documenten. Noch had hij weet van een onderzoek in verband met jullie zaak (CGVS, p.7-8). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat jullie onmiddellijk na de feiten de politie hebben gebeld, dat de politie naar jullie huis is gekomen, alles heeft opgeschreven en dat jullie een klacht hebben ingediend (CGVS 10/17676 BZ, p.7). U zou volgens uw echtgenote uw identiteitskaart op dat moment afgegeven hebben aan de politie, die ze vervolgens bijhield (CGVS 10/17676BZ, p.7). Uw vrouw verklaarde verder dat u een dag later bent gaan informeren op het politiekantoor naar uw identiteitskaart. Eerst stelde uw echtgenote dat de politieagenten u zeiden de volgende dag terug te komen (CGVS 10/17676BZ, p.7). Daarna verklaarde ze echter dat de politie zei dat ze uw identiteitskaart niet konden teruggeven voordat ze wisten wie de daders waren (CGVS 10/17676BZ, p.8). Volgens de verklaringen van uw echtgenote is ze nadien nog tweemaal – één keer toen u nog in Servië was en een tweede keer toen u reeds in Duitsland was – naar het politiekantoor gegaan (CGVS 10/17676BZ, p.8). Eerst stelde ze dat de politie uw identiteitskaart niet wilde geven aangezien u daar persoonlijk naartoe moest gaan (CGVS 10/17676BZ, p.7). Nadien verklaarde uw vrouw dat ze in het politiekantoor zeiden dat ze moest terugkomen aangezien de politieagent die uw identiteitskaart had afgenomen niet aanwezig was (CGVS 10/17676BZ, p.8). Gelet

op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zelfs al zou geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen, dient erop gewezen te worden dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u voor uw problemen niet of onvoldoende op de bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten zou kunnen rekenen. Bovenvernoemde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote betreffende jullie contacten met en het wangedrag van de politie, ondermijnen immers de geloofwaardigheid ervan. Bovendien moet erop gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen."

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, zoals u beweerde, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politieel wangedrag aan te klagen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u voor uw beweerde problemen met de politie nooit beroep hebt gedaan op de hogere autoriteiten (CGVS, p.20). Wangedrag van politieagenten wordt echter niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Voorts maakt u niet aannemelijk dat u zich niet elders in Servië zou kunnen vestigen om aan de door u aangehaalde problemen met uw belagers te ontkomen. U verklaarde dat u uitsluitend problemen kende in Lazarevac en dat u nooit elders problemen ondervond, noch in uw geboortedorp Zeleznik, noch in Sremcica of in Kotez waar uw broer en zus woonden en waar u nog een maand verbleef tot aan uw vertrek op 6 juni 2010 (CGVS, p.10 en 19). U stelde dat u omwille van financiële redenen in Lazarevac

bent gaan wonen, een plaats waar er maar weinig Roma wonen (CGVS, p.20). U meende dat de problemen omwille van dewelke u uw land van herkomst hebt verlaten, zich niet zouden voordoen in Zeleznik, Sremcica of Kotez waar er, volgens uw verklaringen, veel Roma wonen (CGVS, p.20). U verklaarde echter dat u zich niet elders in Servië kan vestigen om uw problemen met uw belagers te vermijden of te ontlopen, omdat de grond in voornoemde plaatsen tot 10 keer duurder zou zijn dan in Lazarevac (CGVS, p.19-20). Het door u aangehaalde argument is echter van louter socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder de criteria van de Conventie van Genève, noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u blijkens uw verklaringen naaste familie hebt in voornoemde plaatsen en dat u eigenaar bent van een woning in Lazarevac - die u zou kunnen verkopen - en u werk had als verkoper van kleren op de markt (CGVS, p.9-11).

Volledigheidshalve wens ik er tot slot op te wijzen dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratief toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw Servisch paspoort, uitgereikt op 3 december 2009, en de Servische paspoorten van uw echtgenote en kinderen, uitgereikt op 31 juli 2010, bevatten enkel identiteitsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het krantenartikel van De Standaard, verschenen op 8 december 2010, waarin u en uw vrouw werden geportretteerd naar aanleiding van de asielcrisis, heeft louter betrekking op de problemen met betrekking tot de opvang van asielzoekers in België en is geenszins van aard bovenstaande vaststellingen betreffende uw beweerde problemen in Servië te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Z. S. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma en staatsburger van Servië. U werd geboren op 21 november 1968 in Belgrado. U woonde samen met uw gezin in Lazarevac, een stad waar iedereen Servisch is. Op 3 of 5 mei 2010 hebben vijf gewapende Serviërs u en uw gezin thuis aangevallen. Ze hebben uw man geslagen. Drie van hen hebben u en uw kinderen buiten naar de keuken gebracht waar

ze u hebben geslagen en verkracht. Uw belagers zeiden dat ze gingen terugkomen en dat ze uw kinderen zouden vermoorden. Nadat ze zijn vertrokken, hebben jullie de politie gebeld. De politie is naar jullie huis gekomen, heeft jullie verklaringen genoteerd en jullie hebben klacht ingediend. Ze hebben de identiteitskaart van uw echtgenoot (S. S.) (O.V. 6674204, CGVS 10/17676Z) bijgehouden. Daarna zijn jullie naar het ziekenhuis gegaan waar de politie nogmaals is gekomen. Een dag later is uw man naar het politiekantoor gegaan om te vragen naar zijn identiteitskaart. Op het politiekantoor zeiden ze tegen uw man dat hij de volgende dag diende terug te komen en dat ze zijn identiteitskaart niet konden teruggeven voordat ze weten wie de daders zijn. Nadien bent u nog twee keer naar het politiekantoor gegaan en eenmaal naar de rechtbank. Ze hebben de identiteitskaart van uw echtgenoot echter niet teruggegeven en ook over jullie klacht waren ze noch op het politiekantoor, noch op de rechtbank op de hoogte. Vervolgens verbleef u tot aan uw vertrek uit Servië samen met uw gezin afwisselend bij uw schoonbroer en schoonzus. Uw echtgenoot is in juni 2010 vertrokken naar zijn broer in Duitsland. U moest eerst geld bijeen zoeken om de reis van u en uw kinderen te kunnen betalen en de paspoorten in orde te maken. In augustus 2010 bent u samen met uw kinderen met de bus naar Duitsland gereisd waar uw echtgenoot op u wachtte. Vervolgens heeft uw schoonbroer jullie naar België gebracht waar u op 23 augustus 2010 een asielaanvraag indiende. Aangezien jullie geen geld hadden voor een verblijfplaats en niemand kenden in België zijn jullie terug naar Duitsland vertrokken. Op 9 september 2010 vroegen jullie asiel aan in Duitsland. Jullie werden er echter vastgehouden en vervolgens teruggestuurd naar België, waar uw eerste asielaanvraag ondertussen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 september 2010 werd afgesloten met een technische weigering omdat u zich niet op de voorziene datum aanbood om er uw asielmotieven uiteen te zetten en u naliet binnen de daartoe voorziene termijn een geldige reden mee te delen ter rechtvaardiging van uw afwezigheid. U bent op 19 november 2010 aangekomen in België en u diende er op 22 november 2010 een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, (S. S.), werden uiteengezet (CGVS, p.6-9). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[De beslissing inzake (S. S.) wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2.2. Verzoekers dienen een beroep in tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, evenwel een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2. De Raad wijst erop dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980 wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.3. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds dat die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.5. Waar in de verzoekschriften wordt gesteld dat verzoekers verschillende documenten hebben voorgelegd, die niet in acht genomen werden door de commissaris-generaal, wordt niet verduidelijkt waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bewijswaarde van de paspoorten dient te weerleggen wanneer de authenticiteit ervan niet betwijfeld wordt en ze evenmin strijdig zijn met verzoekers aangegeven identiteiten. Voor het overige kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers verklaringen opgenomen in het artikel *"Het gezicht van de asielcrisis"* uit *De Standaard* van woensdag 8 december 2010 *"kwamen met het vliegtuig ('Zo duur was dat niet')"* strijdig zijn met hun bewering over land via Duitsland naar België gekomen te zijn en dit krantenartikel voorts niet relevant is bij de beoordeling van hun asielmotieven. De CGVS kan dan ook terecht besluiten *"De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen"*.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers zijn Roma uit Servië en stellen dat zij in Servië het slachtoffer zijn geworden van etnisch gericht geweld toen op 1 of 2 mei 2010 gewapende Serviërs bij hen thuis invielen. Verzoekers verwijzen verder naar een oud conflict van *"vijf of zes jaar geleden"* met de ouders van de kinderen die hun zoon sloegen op school.

4.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers naar aanleiding van de problemen vijf of zes jaar geleden, niet vertrokken zijn uit hun land. Verzoekers verklaring dat hij schuldig bevonden werd

maar dat nog geen uitspraak werd gedaan in de rechtszaak wordt niet aangetoond. Verzoeker legt geen gerechtsdocumenten neer, noch eventuele communicatie met zijn advocaat of met de school. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk gerechtelijk vervolgd te zijn geweest, noch dat dit eventueel onterecht was, noch dat eventuele etnische of racistische redenen het proces hebben beïnvloed. De bewering dat geen uitspraak werd gedaan in de zaak, kan overigens eerder wijzen op een seponering van een klacht, in zoverre deze er al was.

4.3. De directe aanleiding voor het vertrek van verzoekers ligt in de gebeurtenissen van 1 of 2 mei 2010. Verzoekers tonen het bestaan van deze inval niet aan terwijl ze naar aanleiding hiervan opgenomen werden in het ziekenhuis en een klacht hebben ingediend bij de politie. De bestreden beslissingen wijzen daarbij terecht op fundamentele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster inzake de klachtopname en de al dan niet intrekking van verzoekers identiteitskaart. Hoe dan ook, in zoverre de feiten waarachtig zijn, wat niet is aangetoond, tonen verzoekers niet aan geen bescherming te kunnen krijgen van hun autoriteiten. Immers verzoekers verklaren zelf dat het ziekenhuis diligent handelde en de feiten heeft gerapporteerd aan de lokale politie die ter stond ter plaatse kwam en verzoeker correct heeft behandeld, ondervraagd en zijn klacht heeft geacteerd (CGVS-verhoor p. 5). Verzoeker heeft daarop navraag gedaan over de stand van zaken waarbij hij of zijn echtgenote, problemen kregen met de portier/agent die verzoekers identiteitskaart had ingehouden. Verzoeksters bewering verkracht te zijn bij deze inval wordt evenmin aangetoond en kan verder evenmin blijken uit haar relaas. Immers is niet aannemelijk dat ze na dergelijke feiten maar één of twee uur in het ziekenhuis verbleef waar de politie intussen gekomen is om een klacht te acteren (CGVS-verhoor p. 8). Evenmin is aannemelijk dat verzoekster niet eenduidig is en in strijd hiermee beweert dat ze niet meteen naar het ziekenhuis gingen maar wel de politie gebeld hebben die de klacht heeft opgetekend (CGVS-verhoor p. 7).

4.4. Verzoekers kunnen bezwaarlijk menen dat de volgens hun verklaring correcte houding van de politie een discriminatie inhoudt in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoekster verklaart bovendien uitdrukkelijk dat ze nooit problemen hadden met de autoriteiten/politie in Servië en ook niet met andere Serviërs, *“enkel op de plaats waar ze woonden”*, wat zoals hoger aangehaald, niet wordt aangetoond. Ten slotte en daargelaten de ongerijmde verklaringen inzake verzoekers identiteitskaart, valt te betwijfelen dat verzoekers geen identiteitskaart moeten voorleggen bij een paspoortaanvraag en kan slechts vastgesteld worden dat ze nog een authentiek paspoort hebben verkregen op 31 juli 2010, na de ingeroepen vervolgingsfeiten van mei 2010.

4.5. Verzoekers citeren voorts bepaalde passages uit een publicatie van Amnesty International, het Algemeen Ambtsbericht Kosovo, Ministerie van Buitenlandse Zaken, april/juni 2009 en het Algemeen Ambtsbericht Servië, Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2008. De Raad ziet de relevantie niet in van informatie over Kosovo nu geen betwisting bestaat over de afkomst van verzoekers uit Servië. Het volstaat evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekers zelf aangaven geen problemen te hebben met de autoriteiten in Servië en integendeel op hun steun konden rekenen bij de voorgehouden problemen - voor zover deze waarachtig zijn, quod non -, bij de doorvoering van een naamswijziging en bij het verkrijgen van reispassen. Ook gaven de gebeurtenissen van vijf of zes jaar geleden geen redenen tot vluchten of specifieke veiligheidsproblemen en hebben verzoekers naderhand geen moeilijkheden gehad tenzij deze in mei 2010 die ongeloofwaardig bevonden zijn. Verzoeker legt evenmin documenten neer over zijn naamswijziging terwijl een dergelijke procedure omslachtig is en hij de motivering hiervan op eenvoudige wijze kan aantonen.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend. Nochtans kan uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijken dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat de motieven voor de weigering van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Voorts zijn de verwijzingen naar de moeilijkheden van de Roma-ontheemden (zie Algemeen Ambtsbericht Servië, Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2008) niet relevant aangezien verzoekers geregistreerde Roma zijn en daarbij een eigen woning bezitten in een gewone wijk van Belgrado. Verzoekers beweringen omtrent de discriminaties van Roma in Servië zijn niet dienstig nu ze zelf aangeven dat ze geen problemen hadden in Servië buiten de aangegeven feiten, die ongeloofwaardig zijn. Verzoekers hebben evenmin problemen bij de scholing van de kinderen en verzoeker was niet werkloos. Uit de verklaringen van verzoekers kan niet blijken dat ze verontrust werden of een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, wat ook kan blijken uit de "SUBJECT RELATED BRIEFING. SERVIË. Situatie van Roma in Servië", 19 januari 2010.

5.2. Waar verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dienen verzoekers elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekers dienen niet aan te tonen dat het geweld direct tegen hun persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade zullen lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoekers, binnen de situatie van hun land.

5.3. De geciteerde rechtspraak van de Raad heeft geen precedentenwerking.

5.4. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK